

Arrest

nr. 67 904 van 4 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SWIJSEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 21 augustus 2010 het Rijk binnen en diende op 24 augustus 2010 een asielaanvraag in. Op 9 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 28 september 1982 te Addis Abeba, Ethiopië. U bent van Tigrinya afkomst. Uw ouders hebben eveneens de Eritrese nationaliteit. U leefde tot 1988 in Addis Abeba, maar verhuisde nadien met uw tante naar Wolayita Sodo, eveneens in Ethiopië gelegen, terwijl uw ouders samen met uw vijf broers en drie zussen in Addis Abeba bleven

wonen. Uw ouders, broers en zussen werden echter in 1998 tijdens de eerste ronde gedwongen gedeporteerd naar Eritrea tijdens het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië. Sindsdien weet u niet waar uw ouders zich bevinden en heeft u geen contact meer met hen gehad. U, uw tante en haar echtgenoot werden in 2000 gedeporteerd naar Eritrea en jullie vestigden zich in Assab in het zuiden van Eritrea. De echtgenoot van uw tante overleed echter in 2005 aan de gevolgen van diabetes. U had ook al een tijdje problemen met uw gezondheid, maar in Assab leerde u een vriendin M. kennen die deel uitmaakte van de lokale pinkstergemeenschap. In 2004 begonnen zij en anderen te bidden voor u opdat het beter zou gaan met uw gezondheid. U merkte dat het geleidelijk aan beter ging met uw gezondheid en besloot zich ook te bekeren tot het pinkstergeloof in 2004. Aangezien het pinkstergeloof niet toegelaten is in Eritrea, kwamen jullie in het geheim samen in de huizen van uw mede-gelovigen. Uw tante stond negatief ten opzichte van uw bekering tot het pinkstergeloof en bijgevolg kwamen jullie niet in uw huis samen om te bidden. Uw tante stierf echter aan de gevolgen van borstkanker in 2008. In oktober 2009 ontdekte de politie dat jullie regelmatig samenkwamen om gebedsdiensten te houden in het kader van jullie pinkstergeloof; de politie gaf jullie tot twee maal toe een waarschuwing dat jullie hiermee moesten ophouden, maar jullie negeerden deze waarschuwingen. Op 16 februari 2010 viel de politie een huis binnen waar jullie met zestien pinkstergelovigen aan het bidden waren; jullie werden allen gearresteerd en naar het politiekantoor van Assab gebracht waar jullie werden opgesloten. Tijdens de aanhouding werd u geslagen door een agent, en raakte u gewond aan uw knie. Omdat het steeds slechter ging met uw knie, zag de politie zich genoodzaakt om u na zestien dagen te laten gaan zodat u naar het hospitaal kon gaan. U moest eveneens een document tekenen waarin u aangaf afstand te doen van uw geloof, en van zodra het beter zou gaan met uw knie, moest u zich terug gaan aanmelden bij het politiekantoor in Assab. Uw andere gearresteerde mede-gelovigen bleven al die tijd in de cel. U besloot om naar uw vriendin M. te gaan op 20 april 2010; zij woonde in Massawa. Vervolgens contacteerde uw vriendin een smokkelaar die u zou helpen het land te verlaten. Op 22 april 2010 verliet u Massawa en ging u naar Kassala in Soedan, waar u enkele dagen bleef. Op 1 mei 2010 trokken u en de smokkelaar verder naar Khartoum, waar u tot 25 juli verbleef. De volgende dag kwam u met een vals paspoort in de richting van Europa. Het was de bedoeling om door te reizen naar Canada, aangezien u daar een mede-pinkstergelovige kent die u wou opvangen. In België werd u echter op 21 augustus 2010 tegengehouden met een vals paspoort aan de grenscontrole in Zaventem, toen u het vliegtuig naar Canada wou nemen. Uw smokkelaar ging er op dat moment onmiddellijk vandoor en u werd aangehouden door de Belgische politie. Op 24 augustus 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert Eritrea ontvlucht te zijn omdat u vreest opgesloten te zullen worden omwille van uw pinkstergeloof dat niet is toegelaten in uw land van herkomst.

Er kan echter **geen geloof** worden gehecht aan **uw verblijf** in Assab en bij uitbreiding aan **uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken** en dit ondanks het feit dat u een aantal gegevens kan verstrekken met betrekking tot Assab en Eritrea in het algemeen. U gaf tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal aan dat u in Addis Abeba, Ethiopië, geboren bent, maar dat u in 2000 samen met uw tante en haar echtgenoot gedwongen gedeporteerd werd naar Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U verklaart dat u zich vestigde in Assab samen met uw tante en haar man. U beweert in Assab te hebben gewoond vanaf 2000 tot 20 april 2010, het moment dat u besloot Eritrea te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en p.16). U zou dus tien jaar in Assab hebben gewoond. Toch komt uw kennis over Assab en over Eritrea in het algemeen ingestudeerd over. U kunt een aantal wijken en pleinen in Assab en enkele dorpen in de buurt van Assab letterlijk opsommen (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U verklaart echter de afstand tussen Assab en de grens met Djibouti niet te kunnen inschatten, en beweert de plaats aan de grensovergang tussen Eritrea en Djibouti niet te kennen, hoewel u op een eerdere vraag over dorpen in de buurt van Assab, een aantal namen van dorpen opsomde, waaronder Rahayta (zie gehoorverslag CGVS, p.17-18). Aangezien dit laatste dorp wel degelijk de grensovergang tussen Eritrea en Djibouti betreft, geeft dit aan dat u de dorpen in de buurt van Assab die u kon opsommen, of toch op zijn minst het dorp aan de grensovergang met Djibouti, niet kan situeren wat zoals eerder gezegd een ingestudeerde kennis doet vermoeden. Wanneer u verder nog gevraagd wordt wat de belangrijkste economische activiteiten zijn in Assab, antwoordt u 'visvangst' (zie gehoorverslag CGVS, p 18), en laat u de olieraffinaderij en de zoutvlakten in en rond Assab onvermeld (zie

landeninformatie administratief dossier) hoewel redelijkerwijze toch verwacht mag worden van iemand die tien jaar in Assab heeft gewoond, op zijn minst hiernaar te verwijzen gezien de economische relevantie van deze plaatsen.

Ook uw antwoorden op de vragen over Eritrea laten eerder een ingestudeerde indruk na. U kunt weliswaar de zes regio's en de verschillende etnische groepen in Eritrea letterlijk opsommen, net zoals enkele belangrijke steden in Eritrea. Eerder tijdens het gehoor beweert u echter tijdens uw vlucht uit Eritrea naar Soedan samen met de smokkelaar te voet van de Eritrese stad Massawa naar de Soedanese grensstad Kassala te zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.7) maar u kan zich niet herinneren hoe u van Massawa naar Kassala bent gegaan, en welke dorpen en steden u hierbij gepasseerd bent. Het is uitermate vreemd dat u blijkbaar wel op algemene vragen over Eritrea kan antwoorden, maar op meer specifieke en concrete vragen betreffende uw eigen beleving in Eritrea het antwoord schuldig moet blijven.

Wat de **religieuze context** in Eritrea betreft blijkt u niet te weten dat de Lutheriaanse evangelische kerk één van de vier toegelaten kerken in Eritrea is (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Dit is erg merkwaardig aangezien de Lutheriaanse kerk als evangelische kerk het dichtst aanleunt bij de pinksterkerken, waarvan u zelf beweert lid te zijn. Bovendien blijkt u de huidige patriarch van de Eritrese orthodoxe kerk A. D. noch zijn voorganger A. A. te kennen. Wanneer u immers gevraagd wordt wie de huidige patriarch is van de Eritrese orthodoxe kerk, kan u enkel de naam A. P. geven die de eerste patriarch van de orthodoxe kerk in Eritrea was (zie gehoorverslag CGVS, p.15 en zie landeninformatie, administratief dossier). Dit is opmerkelijk omdat u enerzijds zelf aangeeft tijdens het gehoor lid te zijn geweest van de orthodoxe kerk, voordat u lid bent geworden van de pinksterkerken, en anderzijds omdat de voorganger van de huidige patriarch, A. A. die u niet blijkt te kennen - zelfs niet wanneer u expliciet gevraagd wordt wie A. A. is (zie gehoorverslag CGVS, p.15) – in 2006 uit zijn functies werd ontzet nadat hij de overheid had bekritiseerd omwille van de vervolging van evangelische minderheidskerken (zie landeninformatie, administratief dossier). Van leden van een pinksterkerk in Eritrea – des te meer omdat u beweert reeds lid te zijn van deze kerk sinds 2004 – mag verwacht worden op de hoogte te zijn van dermate belangrijke gebeurtenissen.

Voorts legt u vage verklaringen af over de problematische **militaire dienstplicht** in Eritrea. U beweert wel dat u in 2008 opgeroepen werd voor de verplichte militaire dienst, maar dat u vrijgesteld werd omwille van uw gezondheid en omdat u een medisch attest had (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U beweert dit medisch certificaat te hebben gekregen in het 'Assab hospital' (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Dit is hoogst opmerkelijk, gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat vrijstelling om medische redenen enkel kan bekomen worden mits een gezondheidsattest dat uitgevaardigd wordt door een medisch panel in Sawa, of mits een beoordeling van de gezondheidstoestand door militaire gouverneurs en hun staf zelf (zie landeninformatie, administratief dossier). Een andere mogelijkheid is dat men deze vrijstellingsdocumenten zou kunnen verkrijgen tegen betaling en dus via corruptie (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is bijgevolg bevreemdend en niet aannemelijk dat u door een gewoon medisch attest aan de Eritrese autoriteiten te hebben getoond een vrijstelling om medische redenen zou hebben gekregen.

Bovendien kent u geen personen die opgeroepen of opgepakt zouden zijn voor de militaire dienst (zie gehoorverslag CGVS, p.18) hoewel de Eritrese samenleving getekend wordt door massale gedwongen rekrutering van jongeren voor de dienstplicht (zie landeninformatie, administratief dossier). Ook is uw kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea zeer beperkt; zo verklaart u dat de militaire dienst één tot twee jaar duurt, terwijl in de praktijk de militaire dienst veel langer duurt, zelfs tot de leeftijd van 50 jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.19; zie landeninformatie, administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt of u 'Sawa' kent, geeft u zelfs aan hier niets over te weten terwijl de meeste jongeren verplicht naar dit kamp worden gestuurd voor hun militaire opleiding (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Bovendien is het des te opmerkelijker dat u negatief antwoordt op de vraag of u 'Sawa' kent, aangezien u eerder tijdens het gehoor dit militaire kamp zelf citeert. Wanneer u eerder tijdens het gehoor immers gevraagd wordt of tijdens uw opsluiting ondervraagd werd, antwoordt u dat ze u vroegen waarom u dit geloof praktiseerde en voegt eraan toe dat u geprivilegieerd was niet naar Sawa te moeten gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Ook dit laatste kan weer wijzen op een eerder ingestudeerde kennis. Het is opmerkelijk dat uw kennis over de verplichte militaire dienst zo beperkt is, des te meer omdat u verklaart 10 jaar in Eritrea te hebben gewoond en omdat de Eritrese samenleving getekend wordt door de massale gedwongen rekrutering van jongeren voor deze dienstplicht (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw verklaringen betreffende de militaire dienstplicht in Eritrea zijn dan ook allesbehalve overtuigend en tasten bijgevolg opnieuw de geloofwaardigheid van uw Eritrese herkomst aan.

Er kunnen eveneens een aantal opmerkingen gemaakt worden betreffende uw **bekering tot het pinkstergeloof** in Assab. U beweert zich tot het pinkstergeloof bekeerd te hebben op het einde van het jaar 2004 (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart kennis gemaakt te hebben met dit geloof via een vriendin M. die in Massawa woont, maar regelmatig naar Assab kwam om haar familie te bezoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.11). M. was al lid van de pinksterkerk toen u haar ontmoette, volgens uw verklaringen, en zij zou u aangeboden hebben om te bidden voor u opdat het beter zou gaan met uw gezondheid (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Toen u merkte dat het beter ging met uw gezondheid, zou u besloten hebben zich te bekeren tot het pinkstergeloof (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Vooreerst kan er een bedenking gemaakt worden betreffende uw kennismaking met uw vriendin M. U zou haar ontmoet hebben in het gebouw naast de woning waar u en uw tante woonden in Assab; zij kwam er regelmatig omdat er in dat gebouw ook gebedsdiensten werden gehouden door de pinkstergemeenschap (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.11). M. zou gehoord hebben dat u Amhaars praatte en zou vervolgens contact met u gelegd hebben door te vragen waar u de Amhaarse taal geleerd had (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wanneer u echter tijdens het gehoor gevraagd wordt, hoe en waar M. dan Amhaars heeft geleerd, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Dit is hoogst opmerkelijk aangezien deze gemeenschappelijke taal blijkbaar toch de aanleiding vormde van jullie ontmoeting en jullie verdere vriendschap, zoals blijkt uit uw verklaringen tijdens het gehoor. U verklaart zelfs haar nooit gevraagd te hebben waar zij dan wel Amhaars zou geleerd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U kan evenmin een overtuigende verklaring geven waarom M. lid was van de pinksterkerk in Assab, terwijl ze eigenlijk in Massawa woonde, zoals u verklaarde. Uw verklaring dat ze familie had in Assab en dat ze daarom vaak naar deze stad kwam, is bezwaarlijk overtuigend te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.13), des te meer omdat u niet concreet kan aangeven hoe vaak ze dan naar Assab kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.13).

Bovendien komt u niet overtuigend over wat de pinkstergemeenschap in Assab betreft waarvan u beweert lid te zijn. U beweert dat er een grote pinkstergemeenschap in Assab aanwezig is (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u veel andere mede-gelovigen kent, antwoordt u nogal vaag dat u veel kennissen heeft zonder er een dichte relatie mee te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U kent ook geen namen van andere Pinksterkerken in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Wanneer u gevraagd wordt wie de priesters of vooraanstaande figuren zijn van uw kerk, kan u slechts één evangelist aangeven, die u bovendien sinds 2006 niet meer zou hebben ontmoet (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Het is uitermate bevreemdend dat u geen namen van priesters of andere vooraanstaande figuren van uw kerk in Assab kan geven hoewel u toch beweert reeds in 2004 lid te zijn geworden van deze kerk. Gezien u tijdens het gehoor enigszins kan overtuigen wat u Pinkstergeloof zelf betreft, maar veel minder overtuigend overkomt wat de Pinksterkerk en -gemeenschap in Assab betreft, wordt uw geloof zelf niet in twijfel getrokken, maar wel uw verblijf in Assab en aldus uw lidmaatschap van de Pinkstergemeenschap in deze stad.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Assab, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang. Bovendien kunnen betreffende deze beweerde problemen nog enkele opmerkingen gemaakt worden.

Zo kunnen er nog enkele bedenkingen gemaakt worden betreffende uw arrestatie op 16 februari 2010 en vooral de maanden die hieraan voorafgingen. U verklaart immers dat het niet de eerste keer is dat de politie naar de woning kwam waar jullie regelmatig gebedsdiensten hielden. U beweert dat u voor de arrestatie in februari reeds twee waarschuwingen had gekregen van de politiediensten (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Zo verklaart u dat de politie jullie een eerste waarschuwing gaf in oktober 2009 en een tweede waarschuwing een maand later in november 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U verklaart dat de politie telkens naar dezelfde woning kwam zowel voor de waarschuwingen als voor de arrestatie (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Na de waarschuwingen zouden jullie wel de dag waarop jullie samenkwamen, gewijzigd hebben, maar jullie zouden nog steeds in dezelfde woning jullie gebedsdiensten gehouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wat later tijdens het gehoor beweert u zelfs dat u regelmatig waarschuwingen kreeg van agenten in burger omwille van uw lidmaatschap van de pinksterkerk (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Het zou ten eerste wel zeer opmerkelijk zijn dat u eerst een aantal waarschuwingen zou krijgen van de politiediensten in Assab, om vervolgens pas in februari 2010 gearresteerd te worden door dezelfde politiediensten, gezien het repressieve klimaat dat er in Eritrea heerst tegenover gelovigen van de verschillende pinksterkerken (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is dan ook hoegenaamd niet aannemelijk dat de politiediensten tot tweemaal toe naar de woning zouden zijn gekomen waar jullie aan het bidden waren

om jullie een waarschuwing te geven opdat jullie het pinkstergeloof zouden opgeven, om vervolgens een derde maal naar hetzelfde huis te komen om jullie hardhandig te arresteren en op te sluiten. Bovendien geeft u zelf tijdens het gehoor aan dat er in Eritrea geen vrijheid is om het pinkstergeloof uit te oefenen, dat uw geloof zelfs verboden is en dat elke poging dit toch te doen, kan leiden tot gevangenneming (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het gedrag dat u beweert te hebben gesteld, door toch op dezelfde plaats te blijven samenkomen om te bidden, ondanks de zogenaamde waarschuwingen uitgaande van de politie, zijn dan ook helemaal niet in overeenstemming met deze verklaring; zulk risicovol gedrag stellen, en gebedsdiensten blijven houden – in dezelfde woning bovendien als waar de politie jullie de waarschuwingen zou hebben gegeven – is dan ook hoegenaamd niet geloofwaardig en ondermijnt verder uw asielrelaas.

Terzijde kan trouwens nog worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken tot twee maal toe aangaf te zijn opgepakt door de Eritrese politiediensten in juni 2010 (zie gehoor Dienst Vreemdelingenzaken, dd.23 september 2010, p.2, administratief dossier), terwijl u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart te zijn gearresteerd op 16 februari 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Ook deze vaststelling doet verdere vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts kan nog opgemerkt worden dat u verklaart te zijn vrijgelaten door de Eritrese politiediensten zestien dagen nadat u werd opgepakt op 16 februari 2010, zodat u zou kunnen worden verzorgd aan de wonde die u had opgelopen tijdens uw arrestatie (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart dat u een wonde aan uw knie had die constant bloedde omdat u door een agent zou geslagen zijn tijdens de arrestatie (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert zelfs dat deze wonde ervoor zorgde dat u zich niet meer kon bewegen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U beweert dat de politiediensten u lieten gaan opdat u uw wonde zou kunnen laten verzorgen, en dat u zich daarna terug moest gaan aanmelden op het politiecommissariaat (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart verder na uw vrijlating naar Massawa te zijn gegaan, waar uw vriendin woonde en u uw wonde zou hebben laten verzorgen, en waar u met de hulp van uw vriendin, Eritrea zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Op 20 april 2010 zou u Assab hebben verlaten om naar Massawa te gaan, om vervolgens op 22 april 2010 te voet van Massawa naar Kassala, Soedan, te trekken, samen met een smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Het is wel heel erg opmerkelijk dat u als enige zou worden vrijgelaten door de Eritrese autoriteiten, omdat de wonde aan uw knie blijkbaar zo ernstig was dat verzorging in een ziekenhuis nodig was, en dat u nog geen week later te voet van Massawa naar Kassala zou gaan, een tocht die bovendien vijf dagen zou geduurd hebben zoals uzelf aangaf tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het is niet echt aannemelijk dat u een dergelijke tocht te voet zou hebben ondernomen gezien uw verklaring als zou uw wonde aan uw knie dermate ernstig zijn geweest zodat u zich zelfs niet meer kon bewegen (zie gehoorverslag CGVS, p.10).

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Assab, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang.

U legt tenslotte geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op een “*schending van artikel 52 en 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen, schending van artikel 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953 en schending van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967*” en in een tweede middel op een “*schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsplicht en zekerheidsbeginsel*”.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoekster toont geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster stelt dat uit de beslissing kan afgeleid worden dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op vermoedens, waarschijnlijkheden en mogelijkheden en dat er nergens zwart op wit wordt gesteld dat bepaalde beweringen van verzoekster foutief zijn. Volgens verzoekster kan dit geenszins de bedoeling zijn en wordt hiermee ingegaan tegen het beginsel van de rechtszekerheid en de motiveringsplicht.

Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel berust bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster –zoals iedere burger die om een erkenning vraagt– moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekster moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Verder kan het voordeel van de twijfel slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.2. Verzoekster voert aan dat het niet correct is van de commissaris-generaal haar kennis af te wijzen als ingestudeerd zonder hiervoor concrete aanwijzingen te hebben. Verzoekster wijst erop dat de

commissaris-generaal stelt dat zij er niet in zou slagen haar Eritrese nationaliteit te bewijzen en haar beweerde verblijf in Assab hard te maken enkel doordat zij bepaalde details niet schijnt te weten omtrent de omgeving, zoals de belangrijkste economische activiteiten of het inschatten van de grens met Djibouti, terwijl verzoekster anderzijds wel bepaalde pleinen en wijken en een aantal omringende dorpen en bepaalde namen kent.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van verzoeksters beweerde verblijf in Assab en haar beweerde problemen in Assab als geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich dit element van de bestreden beslissing kunnen dragen.

Indien verzoekster de grensovergang met Djibouti niet hoeft te kennen nu ze daar nooit is geweest, is het niet onredelijk van de CGVS te verwachten dat verzoekster de door haar opgesomde steden kan situeren. Immers wordt niet verlangd dat verzoekster schoolse kennis aantoonst maar wel dat ze door haar kennis kan aantonen dat ze zelf bekend is met Eritrea. Aldus, indien verzoekster onder meer Rahayta opnoemt dan dient ze te weten dat dit dorp aan de grens ligt of anderszins te lichten waarom ze dit dorp, waar ze nooit is geweest, toch kent. De CGVS besluit dan ook terecht dat verzoekster namen heeft ingestudeerd die ze niet kan situeren. Ook in het verzoekschrift wordt dit niet nader toegelicht.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeksters ongewone feitelijke schoolse kennis over aspecten die niet onmiddellijk tot haar dagelijkse leefwereld behoren, zoals de bestuurlijke indeling van Eritrea, steden en volksgroepen (gehoorverslag CGVS p. 16), schraags staat op het gemis aan kennis over haar eigen leefwereld.

Indien verzoekster zich effectief bekeerd heeft tot een vervolgte kerk dan kan minstens verwacht worden dat ze dit adequaat kan aantonen. Verzoekster geeft de foute naam van de huidige patriarch van de orthodoxe kerk en zelfs bij confrontatie met de juiste naam, herkent ze deze niet. Met uitzondering van één evangelist die zij al sinds 2006 niet meer gezien heeft, kan verzoekster geen enkele naam van priesters of vooraanstaande figuren van haar huidige kerk noemen, geen enkele andere naam van een Pente-kerk in Eritrea geven. Ze blijft bij de vermelding dat ze gesloten zijn (gehoorverslag CGVS p. 15) en beschrijft de andere mede-gelovigen als *“er zijn vele kennissen zonder een dichte relatie ermee te hebben”* (gehoorverslag CGVS p. 13). Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk lid te zijn geweest van de Pinkstergemeenschap in Assab.

Waar verzoekster toelicht dat zij niet alle details kende omdat de godsdienst verboden was en alles in het verborgene diende te gebeuren, ze geenszins geïnteresseerd is in alle details en enkel en alleen wilde bidden, kan alleen besloten worden dat verzoekster religieus ingesteld is en niet dat ze bekeerd is. Immers indien verzoekster zich reeds in 2004 bekeerde, gedurende acht maanden les heeft gehad over het doopsel vooraleer zij zich liet dopen (gehoorverslag CGVS p. 15), zij zelf verklaarde dat zij elke dinsdag bijbelstudie volgde (gehoorverslag CGVS p. 14) en verzoekster zelf de gebedsdiensten leidde (gehoorverslag CGVS p. 15), dan veronderstelt dit een meer dan gewone kennis over haar kerk en zijn gebruiken, wat niet verschoond kan worden door te stellen dat alles in het verborgene moest gebeuren. Dat verzoekster ook een aantal namen kon noemen en in algemene bewoordingen het paasritueel kon beschrijven, doet hieraan geen afbreuk. Het is immers redelijk ervan uit te gaan dat verzoekster voor zover zij aansluiting zocht bij een illegale religieuze beweging, hiervoor een meer dan normale belangstelling toonde en doorgedreven overtuiging. Dit is niet het geval. Waar verzoekster bovendien nog toevoegt niet geïnteresseerd te zijn in de details, haalt dit haar bekering tot een verboden kerk en dus ook haar vluchtmotief onderuit.

3.4. Dit blijkt tevens uit verzoeksters verklaringen inzake haar arrestatie door de politie. Verzoekster voert terecht aan dat het vaststaat dat de politiediensten streng optreden tegen het pinkstergeloof en niet bepaald bekend staan om hun zachtvaardige benadering. Verzoekster verliest hierbij uit het oog dat de commissaris-generaal net hiervan uitgaand, stelt dat het niet aannemelijk is dat de politie verzoekster eerst nog twee waarschuwingen zou geven en dan pas zou overgaan tot een arrestatie en evenmin dat verzoekster na de twee ontvangen waarschuwingen nog wekelijks zou blijven samenkomen in hetzelfde huis, doch enkel op een andere dag. Verzoeksters bemerking beaamt dan ook de ongeloofwaardigheid van haar beweringen en haar vervolging. Haar *“ernstige blessure”* die ze opliep is dan ook niet te kaderen in deze context. Verzoeksters opmerking voegt in deze niets toe.

3.5. De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, inconsistenties, vaagheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.6. Verzoekster beperkt zich verder tot het tegenspreken van de bestreden beslissing, het herhalen van het asielrelaas, en het formuleren van verwijten naar het CGVS toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve toont verzoekster niet aan afkomstig te zijn uit Eritrea, de Eritrese nationaliteit te hebben, bekeerd te zijn in Assab tot de Pinsterbeweging en gearresteerd te zijn door de Eritrese ordediensten of problemen te hebben inzake haar militaire dienst.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan waar ze verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.2. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK